

Arrest

nr. 67 782 van 3 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op X.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 17 maart 2010 en verklaart zich op 18 maart 2010 vluchteling. De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden haar door de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen geweigerd op 13 oktober 2010. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest van 18 januari 2011 met nummer 54 481 weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij toe te kennen.

Op 14 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 21 februari 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 22 april 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk.

Op 10 mei 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 23 juni 2011, met kennisgeving op 4 juli 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt:

“(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter — § 3 2° — van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De aanvraag bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1^e en 2^e lid. Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3e lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de formele motiveringswet) en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Daar het tweede middel samenhangt met het eerste zullen beide middelen samen worden besproken.

Volgens de verzoekende partij voldoet de bestreden beslissing, die een bestuurshandeling uitmaakt en bijgevolg overeenkomstig de formele motiveringswet dient te worden gemotiveerd, niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen. Nochtans oordeelde het Hof van Cassatie dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass.12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166). Hetzelfde principe vindt men terug in artikel 149 van de Grondwet, dat onder meer bepaalt dat elk vonnis met redenen wordt omkleed. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing onjuist, gebrekkig of niet is gemotiveerd.

De verzoekende partij stelt dat wel degelijk voldaan is aan de verplichting een identiteitsdocument voor te leggen, daar op 18 mei 2011 een kopie van haar paspoort naar de Dienst Vreemdelingenzaken werd doorgefaxt en het niet noodzakelijk is het identiteitsdocument samen met de aanvraag in te dienen (RvV 27 mei 2009, nr. 27.754). De verwerende partij gaat hier volgens de verzoekende partij aan voorbij, waardoor zij er ten onrechte van uitgaat dat de verzoekende partij niet voldeed aan de verplichting een identiteitsdocument voor te leggen.

De middelen luiden als volgt:

“1. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen – schending van artikel 9 ter vreemdelingenwet

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, 1, 166)

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W..

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991 - schending van artikel 9 ter vreemdelingenwet

De motivering door de DVZ luidt als volgt:

Reden:

Artikel 9ter — § 3 2°. van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De aanvraag bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter2, 1 en 2 lid. Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3e lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Op 18.05.2011 faxte de raadsvrouw van verzoeker een kopie van zijn paspoort aan de DVZ (zie bijlage 3). Het identiteitsdocument dient niet ingediend te worden samen met de aanvraag, maar mag later worden toegevoegd (RvV 27.754).

De DVZ gaat aan dit gegeven totaal voorbij.

Verzoeker voldeed dus wel degelijk aan de verplichting een identiteitsdocument voor te leggen.

Deze motivering kan niet weerhouden worden.

Het middel is gegrond.”

2.2. De verwerende partij behandelt de middelen samen omwille van “hun gelijklopendheid.”

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet betwist dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend op 10 mei 2011 zonder dat een identiteitsdocument werd bijgevoegd en dat op 18 mei 2011 een kopie van haar paspoort aan de verwerende partij werd overgemaakt. De verwerende partij meent dat alleen al uit de bewoordingen van artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een vreemdeling zijn identiteit bij de aanvraag dient aan te tonen en niet achteraf. Een aanvraag die niet gepaard gaat met een identiteitsdocument dient bijgevolg onontvankelijk te worden verklaard overeenkomstig artikel 9ter, §3 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet.

De verwerende partij verwijst tevens enerzijds naar de ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, namelijk het in overeenstemming brengen van de procedure met het arrest 2009/193 van 26 november 2009 van het Grondwettelijk Hof en desgevallend andere documenten, en anderzijds naar het feit dat men met de procedure een efficiëntere behandeling van de aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beoogt om zo het oneigenlijk gebruik tegen te gaan. Het is in deze context dat de vereiste van het voegen van het bewijs van identiteit bij de aanvraag zelf en dus niet achteraf kadert, waardoor de beslissing in casu niet kennelijk onredelijk en objectief verantwoord is. De middelen zijn bijgevolg niet ernstig.

De nota met opmerkingen stelt als volgt:

“In de mate dat verzoeker twee middelen zou ontwikkelen, worden deze door de verwerende partij gezamenlijk behandeld vanwege hun gelijklopendheid.

Verzoeker beroept zich op een schending van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en art. 9ter van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker stelt dat zijn raadsman op 18 mei 2011 een kopie van zijn paspoort heeft doorgefaxt. Verzoeker meent dat dit niet bij de aanvraag diende gevoegd te worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat art. 9ter, zoals vervangen door art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen stelt (eigen onderlijning):

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat; 3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

Verzoekende partij betwist niet dat de aanvraag 9ter werd ingediend op 10 mei 2011 en dat bij deze aanvraag geen identiteitsdocument werd bijgevoegd. Het is pas op 18 mei 2011 dat verzoeker een Nigeriaans paspoort heeft overmaakt aan verwerende partij.

Verwerende partij merkt op dat uit de bewoordingen alleen al van art. 9ter §2 van de wet van 15 december 1980 blijkt dat een vreemdeling zijn identiteit dient aan te tonen bij de aanvraag en niet bij een eventuele actualisatie achteraf, zo niet wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard overeenkomstig art. 9ter §3, 2° van de wet van 15 december 1980, zoals in casu.

Verzoeker betwist de motieven van de thans bestreden beslissing niet.

De ratio legis van het 'nieuwe' art. 9ter is enerzijds de procedure in overeenstemming te brengen met het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof en desgevallend ook andere documenten, waaruit de identiteit afdoende blijkt, in aanmerking te nemen dan enkel een paspoort of nationale identiteitskaart. Anderzijds wenst de procedure een efficiëntere behandeling van de aanvragen 9ter mogelijk maken om op die manier het oneigenlijk gebruik tegen te gaan (zie Pari. St., De Kamer, 2010-2011, 0771/001, p. 145-147).

In die context dient vooropgestelde voorwaarde gelezen te worden. De vereiste van het voegen van het bewijs van identiteit bij de aanvraag zelf, en dus niet via een aanvulling achteraf, is desgevallend niet kennelijk onredelijk en objectief verantwoord.

Er wordt geen ernstig middel voorgesteld."

2.3. Het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Het verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, §3, 2° van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag van de verzoekende partij niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend

paspoort of een gelijkgestelde reistitel noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat noch de rechtspraak over de motiveringsplicht inzake rechterlijke beslissingen, noch artikel 149 van de Grondwet toepasselijk is op administratieve beslissingen. Deze verwijzingen kunnen bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij wel stukken heeft neergelegd die aantonen dat zij een identiteitsdocument heeft voorgelegd, voert ze de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij heeft op 10 mei 2011 een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend.

Artikel 9ter, §1 en 2 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag."

Uit de lezing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag haar identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Aan deze "documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde" dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351). In casu dient te worden vastgesteld dat de aanvraag van 10 mei 2011 om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden geen identiteitsdocument bevat. De advocaat van de verzoekende partij heeft pas na het indienen van haar aanvraag een kopie van haar identiteitsdocument aan de verwerende partij overgemaakt, met name op 18 mei 2011, weliswaar voor het nemen van de bestreden beslissing. Dit wordt door de verzoekende partij in haar verzoekschrift eveneens bevestigd. Bijgevolg is niet voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde gesteld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Evenmin zette de verzoekende partij in haar aanvraag van 10 mei 2011 uiteen dat zij zich bevond in een situatie zoals beschreven in artikel 9ter, §2, 4° van de Vreemdelingenwet waarin het voorleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is.

Bijgevolg oordeelde de verwerende partij terecht: "De aanvraag bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1° en 2° lid. Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3e lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk."

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring,

samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN